

МАГИЧНОТО ПАТУВАЊЕ НА МУСАЛЕНКО



МАГИЧНОТО ПАТУВАЊЕ НА МУСАЛЕНКО

Дали се секавате на последната авантура на нашиот херој Мусаленко? Прошета мориња и океани, се качи на најмалку 21. планина, совлада морски вител и со лошите постапки на Злаја и Лошан нè научи сите нас дека најголемото богатство што го имаме е ПРИЈАТЕЛСТВОТО. А сега, гушнете се со мама, тато, баба, дедо или ако умеете да читате - грабнете ја оваа книга и впуштете се во следната авантура на Мусаленко и неговите пријатели.





Една шарена есен Мусаленко се разбуди и погледна во изгрејсонцето, за кое сите знаеме дека изгрева на Исток. Сонцето беше огнена боја а небото и облаците блескаа во сите нијанси на розово-портокалово-жолто-виолетова. Откако ги изми забите, го изеде вкусниот појадок споделувајќи го со својата пријателка Мар. Не дека некогаш заборавил да ја нахрани, туку слушал дека понекогаш децата забораваат да се грижат за своите миленици. На пример:

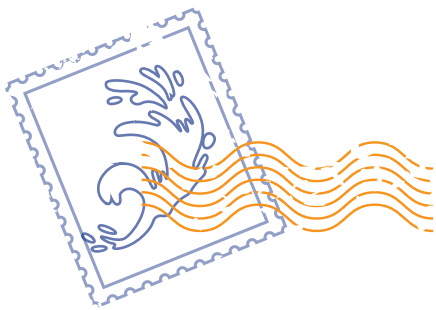
- мачето кое се истегнало на софата;
- посвоеното куче скриено под масата;
- златната рипка, која не секогаш ги исполнува желбите;
- мекиот габар;
- мравката на прозорецот

или

- најголемиот кадифен слон со најголемите кадифни уши сместени под креветот.

Пред да ги соблече пижамите и да се облече, Мусаленко повторно погледна низ прозорецот, гури и малку го навали и го покажа носот. Мирисаше на студенило и ролнички од цимет. „Јухууу! Какви големи бари има нагвор после дожд, помисли Мусаленко. Запомнете го правилото дека нема лоши временски услови, има само несоодветно облечен Мусаленко. Стави есенска капа, топла јакна и ги облече омилените гумени чизми со уште поомилениот гумен комбинезон за суперомилените барички од вода. Го подготви ранецот внимателно уредувајќи ги: шишето вода, термосот со топол чај, кутијата со исечени моркови како грисини, вистински грисини, гвете јаболка, малата чанта со малку пари, сината лента за глава, зрна пченка за патките во парком





и за Мар- пакет колачиња за мачки.

Можеби некому многу ќе му се допадне овој багаж. Правилото на Мусаленко е секогаш да има добро подготвен ранец кога оди на прошетка. Бидејќи никој никогаш не знае колку може да трае еден ден, колку ќе биде гладен и колку пријатни изненадувања може да се случат.

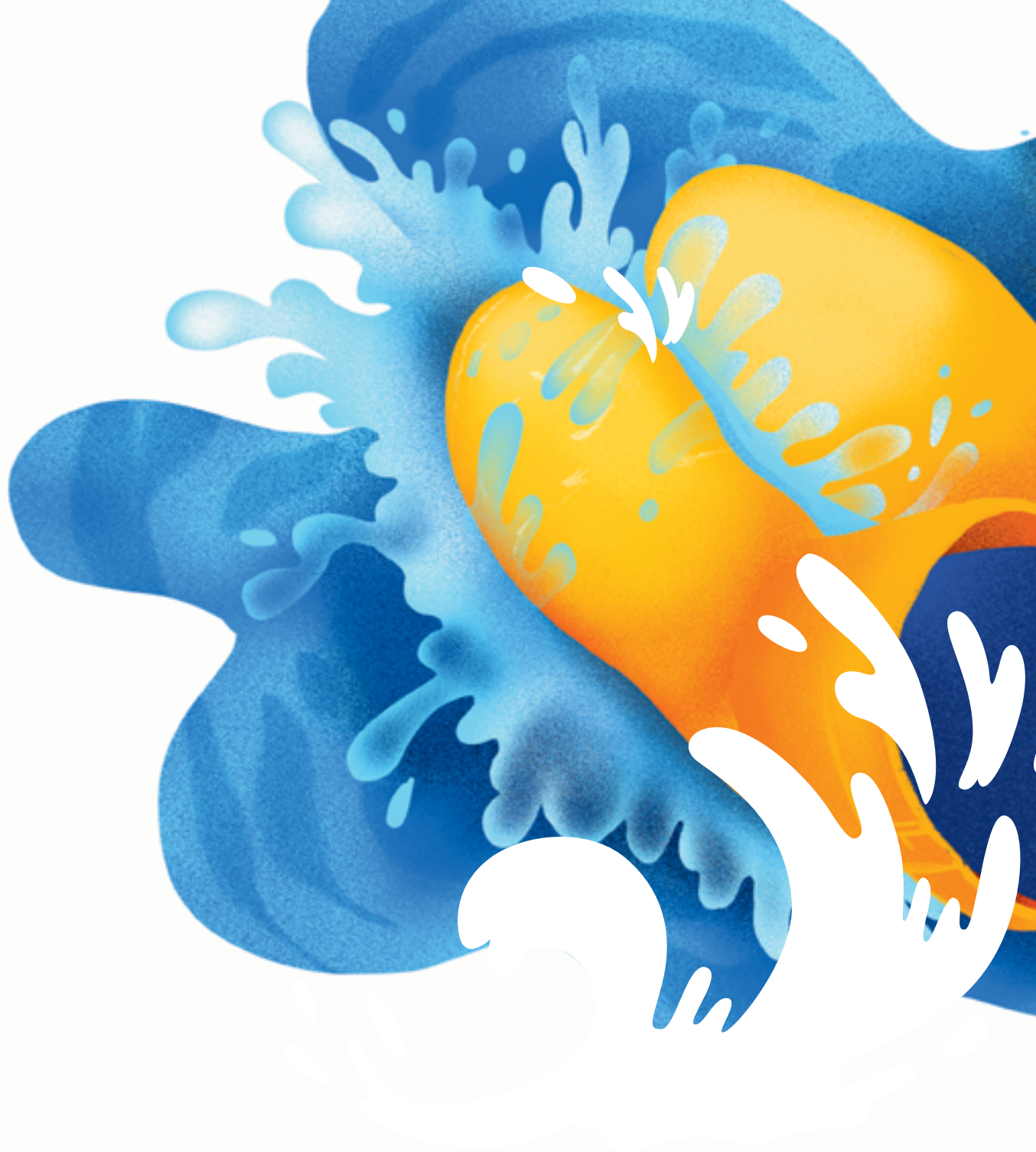
„Подготвени сме за авантуристичка прошетка“, и рече Мусаленко на Мар.

Мусаленко ја заклучи вратата, ја намести подлогата за чевли и го провери поштенското сандаче. Очекуваше писмо од пријател. Немаше писмо, имаше цел пакет! Го отвори и внатре најде подарок -фотоапарат кој веднаш вади фотографии. Мусаленко се насмевна, го стави подарокот во неговиот ранец и тој и Мар излегоа весели од куќата.

Интересно е да се оди и да не се брза, помисли Мусаленко. „Тогаш ги среќавате повеќето богатства, дури и ако сте оделе по истиот пат секое утро“.

Одејќи, Мусаленко премина неколку патеки на мравки, кои ги прескокна со лавовски скок. Потоа се сврте покрај куп камења и наиде на голем жолт багер кој го поправаше патот. Мусаленко наскоро го виде познатото циновско црвено дрво што се наоѓаше на почетокот на паркот. Тоа е старо иглолисно дрво, високо колку зграда од 5 ката и старо речиси 150 години. На Мусаленко му текна да ги собере шишарките кои паѓаа кои можеше да ги претвори во интересни играчки за божиќната елка со коноп и малку бои.

Тргна кон величественото дрво кога голема локва не само што



се појави на нејговиот пат, туку блесна во целиот нејзин сјај.
„Плјаааас!“ Мусаленко за малку ќе се нурнеше во неа со олимписко
засилување. Водата во локвата се распрсна, сè заблеска, и одед-
наш Мусаленко и Мар се најдоа на непознато место, опкружено
со портокалови планини од песок.



Мусаленко се напи вода и 10 пати длабоко вдиша. Погледна наоколу и собра храброст да го праша карванот со камили што поминуваа:

- „Еееј здраво, простете, каде сме јас и мојата пријателка Мар? - „Во пустината Сахара. - одговори водачот на карванот.

- Ова е најголемата и најжешката пустина во светот. Поголеми од неа се само континентот на Јужниот пол - Антарктикот и Арктикот, кој е најсеверниот. Но, има мраз и на двата континенти.

- „Чудно“, одговори Мусаленко. - Зарем не се нарекуваат пустини само местата со многу песок?

- „Некои песочни места сèуште се нарекуваат пустини“, рече камилата со плетенките.

- Бидејќи е празно, речиси и нема растенија, нема многу луѓе наоколу, нема камили...

- „И ако одлучите да поминете повеќе време во Сахара, треба да носите облека и за лето и за зима“. Иако годишното време е секогаш исто. -Додаде уште една камила со розови очила.

- Тука врне еднаш, најмногу двапати годишно, а температурите се движат од -18°C до $+56^{\circ}\text{C}$. За споредба, во вашиот фрижидер е околу $+2^{\circ}\text{C}$.

- „И дефинитивно, не се за тука овие гумени чизми за дожд. - Рече трета камила со бела капа и шарени протези на забите. „Сега не е зима“. Температурата на песокот во пустината може да достигне $+81^{\circ}\text{C}$. Најдобро е да одите таму, на пирамидите. Има - мал пазар и можете да купите сандали.

Мусаленко ширум ги отвори очите, обидувајќи се да се сети на



сè што љубезните камили му кажаа. Се замисли и праша.

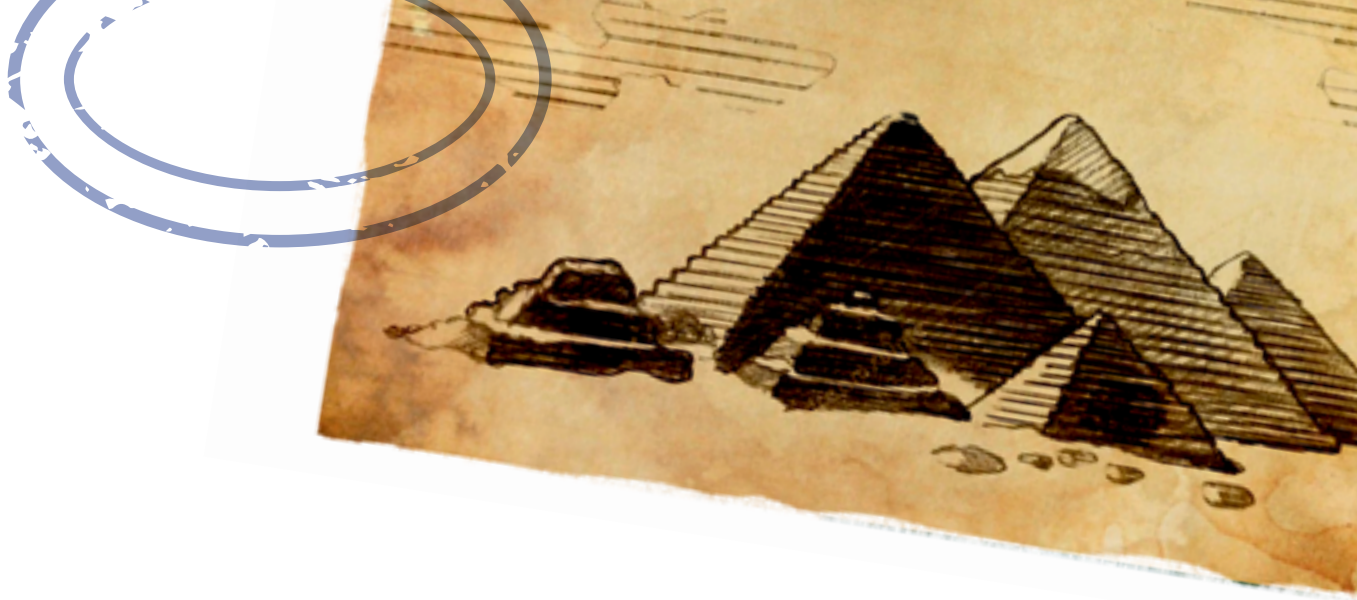
- Пирамиди, песок? Очигледно дојдов во Египет. Ви благодариме за корисните информации, драги камили. Мислам дека разбравме сè... единствено не разбравме како стигнавме тука, ниту пак имаме идеја како да се вратиме дома. Можете ли да ни помогнете?

Првата камила, водичот на карванот му подаде една мала пирамида и му рече:

- Честопати е добро да се биде трпелив, Мусаленко. Ќе разберете сè што ви треба, кога му дојде времето. Што не значи дека не треба да поставувате прашања. Прашувајќи, ние камилите учиме најмногу. Ставете ја оваа пирамида во вашиот ранец како сувенир од нашата средба и постојано забележувајте ги интересните знаци на патот. Тие ќе ви ја покажат насоката.

- „И слика од мене за спомен!“ Мусаленко скокна, се сети на камерата во неговиот ранец. Брзо ја извади, се фотографираше себеси, Мар и карванот со камили. Фотографијата веднаш се појави на специјално парче хартија од камерата и Мусаленко му ја подари на водичот, откако претходно ја напиша неговата адреса на задната страна од фотографијата.

И полека карванот се упати на запад кон зајдисонцето. Мусаленко ги погледна учтивите камили, се напи од шешето со вода и се упати кон египетските пирамиди. Попат, виде траги од змија во песокот, и беше речиси сигурен дека забележал скорпија. Исто така, сонуваше да види вистински крокодил во Нил, кој мора да е некаде во близина. Но, ова е за друго патување, кое е барем малку попланирано... Сега е важно да разбере како да се врати

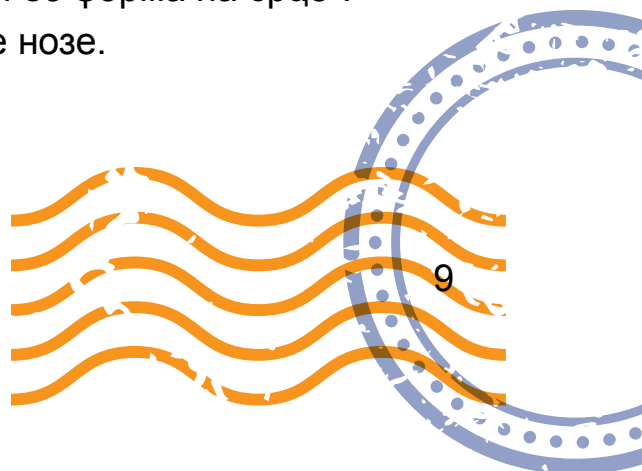


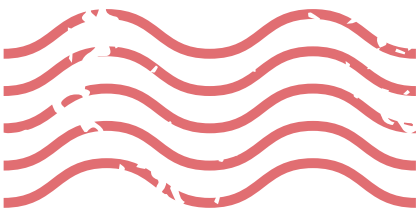
дома.

Откако си купи сандали од блискиот пазар до блиските пирамиди, Мусаленко одлучи да влезе во пирамида со Мар и да бара интересни знаци, како што го советувааше камилата. Околу немаше знаци за патишта, немаше планински ознаки или осветлени знаци. Или можеби треба да бараме знамиња? Си помисли Мусаленко. Тој беше сигурен како точно треба да изгледаат овие знаци, но никој не знае сè. И запомнете: „Честопати е добро да се биде трпелив!“

Мусаленко за првпат влегува во пирамида. Ова големо, просторно чудо е многу слично на триаголник и е направено од огромни правоаголни камења, нема прозорци, а на ѕидовите има извонредни цртежи на луѓе што танцуваат или само луѓе кои шетаат, животни, птици, сонце, кругови, цртички и понекаде некое многу убаво око со големи трепки.

- Ова не се обични цртежи, туку натписи на староегипетски јазик. Тие се нарекуваат „египетски хиероглифи“. Мусаленко и рече на Мар додека самоуверено зборувааше за она што го научи за пирамидите. „И ова е прекрасен камен во форма на срце“. Догаде Мусаленко, загледан во неговите нозе.





Го зеде камчето и во еден миг сè блесна, и тој и Мар се најдоа на брегот на големо водно пространство. „Што е ова?“ Мусаленко помисли. „Океан, море, езеро, или можеби голема солза на некој џин.. или џинка?“

- Добредојдовте во миризливата пролет во Македонија! - извика многу среќен капетанот од бродот што минува.

- Здраво ... ммм ... господине капетане! Мусаленко рече тивко. - Но, но како мислите во Македонија?- продолжи погласно.

Господинот Капетан воопшто не го слушна, и бродот помина и продолжи по својот пат. Мусаленко седна на брегот да размисли. Сфати дека патува во различни земји, не со билет, туку со некоја магија. Од една страна, ова е добро затоа што не мора да троши пари, учи нови работи и дури не ни сонувал за ваква авантура. А можеби сонува? Силно се штипна за образите, но ништо не се смени освен што почувствува малку болка. Размисли за момент, побара знаци. „Треба да сфатам како да стигнеме дома, Мар. Ајде да одиме!“

Тој и Мар шетаа низ малите, тесни улици на градот во близина, одеа по дрвените столбови над водата и научија многу работи за градот и езерото, што не е џиновска солза. Градот се вика Охрид, а големата вода до него е најдлабокото езеро на Балканскиот Полуостров. Се вика „Охридско езеро“ и неговата најдлабока длабочина изнесува 287 метри. Мусаленко мислеше



дека е ужасно. Дали рибите живеат на оваа длабочина од 287 метри? Таму мора да е многу темно? Дали рибите имаат фенери? И дали некој нуркач се нурнал до овие 287 метри? Можеби сепак „Да“, на крајот на краиштата, за да го измери ова длабоко дно.



Додека го мачеа сите овие прашања, Мусаленко огладне. Тој и Мар одлучија да најдат излетничко место. Сегнаа на прекрасна плажа со расфрлани тркалезни камења. Извадија нешто за јадење и се загледаа во чамците во езерото. Одгеднаш кон нив заплива бел лебед со кралска круна:

- Здраво! Јас-сум-Јас. Може ли да добијам една соленка? Или колаче за мачки - никогаш не сум пробал храна за мачки! рече крунисаниот лебед.

Бидејќи Мусаленко бил внимателен на часовите по биологија, веднаш му објасни на лебедот дека ќе го боли стомакот од соленки, моркови, храна за мачки и секакви деликатеси за луѓе и мачки. Исто така, се сети дека во ранецот има зрнца пченка за патки во паркот и ги истури на голем лист.

- „Каков интересен лист?!“, рече Јас-сум-Јас. - Со рачката изгледа како чадор, а без неа - како чинија за пица или хранилник за лебеди.

Лебедот Јас-сум-Јас почна да јаде кога Мусаленко нетрпеливо го праша:

- „Не знам како стигнавме тука јас и Мар и не знам како да стигнеме дома. Можеш ли да ни помогнеш?

- „Не треба да зборуваме додека човек, лебед, мачка или било кој, било каде, јаде“, рече Јас-сум-Јас.

Мусаленко молкна... „Морам да бидам трпелив!“ Сите јагеа со задоволство, размислувајќи за одблесците од површината на езерото, миризливиот извор, зелените ридови наоколу и прекрасната црква на работ на карпата.

- “Како тоа оваа црква не паѓа оттаму? - мислеше Мусаленко

годека јадеше моркови. „Изгледа стара“. Како пирамидите. И тие се многу, многу, многу стари. А Охридското Езеро е уште постаро. Никој не го изгради, а можеби само диносаурусите се сеќаваат како станало толку длабоко и исполнето со толку многу вода. „

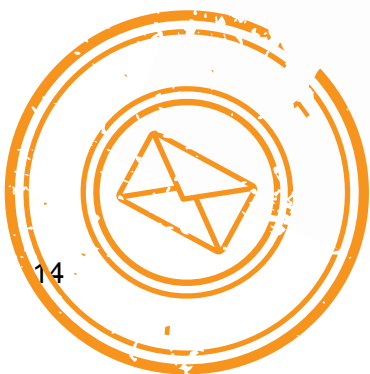
- Благодарам за советот и за вкусната храна. Повелете еден свилен, бел пердув како сувенир -рече лебедот годека јадеше и со клунот откина пердув од десното крило. „И не заборавajte да прашате и да барате знаци“. На тој начин ќе се вратите дома. И знаците се насекаде околу тебе и Мар! -Јас-сум-јас се сврти и полета.

Мусаленко го зеде свилениот бел пердув и го стави покрај пирамидата во ранецот. Го наполни шишето со вода од блиската фонтана и и даде вода на жедната Мар. На брегот направи мала кула од камчиња и одлучи да се одмори под дрвен даб.

Можеби заспа кога една гранка од дрвото падна и го расони. Кога ја зеде, виде дека е во форма на буквата „У“. Огеднаш сè блесна... и стана многу потопло. Мусаленко ги отвори очите и погледна наоколу. Пред него беше најсината вода во светот, капејќи се во најжолтите песочни плажи опкружени со палми.

- „Мар, мислам дека сум видел вакви места само на слика на







големата мапа на светот во библиотеката до парком.“ -рече Мусаленко. -Немам идеја каде сме, но моето патничко искуство сугерира дека ќе дознаеме наскоро.

Мусаленко и Мар тргнаа по пат кон внатрешноста на островот и најдоа велосипед во близина со натпис „Земи го, користи го и остави го каде што ќе го видиш истиот знак“. Мусаленко се изградува, го фати велосипедот и ја смести Мар и неговиот ранец во кошницата напред. Патот беше рамен и минуваше низ шуми со авокадо, полиња со шеќерна трска, а вкусното овошје гуава го имаше на секој чекор.

„Почнавме од таму каде што не знаеме каде сме, но кога ќе стигнеме некаде?“ помисли Мусаленко. Возеа малку подалеку, застапаа да соберат овошје и погледнаа наоколу - во близина можеше да се види град. Се возеа со велосипедот и видоа уште еден знак „Добредојдовте во Хавана“.

- Куба!!! Возбудено извика Мусаленко. „Мар, ние сме во земја која е на остров и секогаш е лето“. Опкружено е со море и океан. Ако погледнеш повнимателно на мапата, ќе видиш дека Куба има форма на крокодил. Постојат над 250. плажи за пливање, за градење песочни замоци, за гледање изгрејсонце и зајдисонце. Добро е што не е див остров и имаш со кого да разговараш. А главниот град на Куба е Хавана, каде што сме во моментот. Читам дека е многу шарено.

Мусаленко и Мар го оставија велосипедот на одреденото место и одеа по малите улици на стариот дел на градот. Тие беа опкружени со светли бои насекаде - обоени згради, одржувани стари





автомобили, продавачи на цвеќиња и овошје. И - добра музика од секој агол, круг, квадрат и правоаголник. Хероите талкаа цел ден и изморени сегнаа покрај една од безбројните палми. Оггеднаш тие слушнаа зуење, како на пчела:

- „Еј, ти портокалово маче и син човеку со пердув!“ Зошто не танцувате? Ги праша најмалото колибри на светот - пчелното колибри. -

- Секој може да танцува овде. Дури и јас, иако сум птица голема колку твојот мал прст.

- Не можам да танцувам ... Всушност, знам разни движења, но не можам да ги играм вашите кубански танци - одговори Мусаленко, малку засрамен.

- „Јас пак, играм бејзбол“, одговори пчелното колибри и продолжи речиси во еден здив. „Можам да танцувам, братучетка ми подготвува највкусно јадење од банани за цела Куба, сестра ми е доктор, а тетка ми е наставник по музика и може да свири на контрабас 3 часа без запирање.

- И можам да сонувам и да уживам во патувањата. Мојот сон е да станам астронаут - догаде Мусаленко. - Често летам во сон. Еднаш бев во земја полна со фонтани од кои течеше сируп од малина. Имаше и вистински змеј!

-„Сигурно тоа е планетата на малините? рече најмалото колибри на светот.

-Претпоставувам дека е многу вкусна. А дали има орхидеи на оваа планета? Тие ми се омилен и многу се убави. Секогаш се прашувам дали изгледаат како огромни пеперутки или пепе-



рутките личат на орхидеи. Знаеш дека ако слушаат кубанска музика, гури и орхидеите почнуваат да танцуваат?

-„Можеби музиката овде е магична?“, продолжи Мусаленко, возбудено.

Најмалото колибри на светот полета и заедно со околу 600 други колибри му донесе на Мусаленко орхидеја.

-“Добредојде, син човек со пердув!“ Сувенирна орхидеја од Куба. - рече најмалото колибри на светот.

Штом Мусаленко ги допре ливчињата на цветот, сè блесна ...



И нашите пријатели се најдоа на сосема друго место. До каде што можеа да здогледаат со нивните очи, слушнат со нивните уши, помиришаат со носот и сп целата нивна имагинација. Имаше планински врвови, сино небо и понекаде бели, меки облаци.

- „Добредојдовте гранче нане и грст свежи боровинки“. Ги собрав додека доаѓав наваму. рече дивата коза со кацига и лампа на глава. - Можете да останете со портокаловото маче заедно да го гледате зајдисонцето и да пиете чај од нане со малку мед. Се качувам нагоре-надолу и надолу-нагоре цел ден. И тука сакам да го сретнам и да го испратам сонцето. Овој врв се вика Мусала - највисокиот во Бугарија и на Балканскиот Полуостров. Ја носам лентата за глава за да блесне ако доцнам накај дома, а шлемот ме штити од ѕвездите што паѓаат. Кога лежам овде навечер, и помагам на Земјата - го придржувам небото и ѕвездите со рогови, за да не и тежат.

- „Ѕвездите што паѓаат не се ѕвезди! Тоа се метеори кои ги остваруваат желбите. Тие доаѓаат од вселената и светат кога согоруваат во атмосферата на Земјата. И навистина е убаво.... - рече качувачот на карпи (белешка на авторот. Малкумина знаат дека станува збор за сива птица со виолетово-црвени крилја која живее високо во некои планини).

По малку топлата но веќе студената планинска вечер беше исполнета со арома на тревки и пријатна свежина. Ветрот донесе миризба на ролнички од цимет од блиската колиба. Одгеднаш се појави цело јато метеори што паѓаа во бесконечноста на небото - трепкаа и се губеа со светкави светлечки

опашки. Мусаленко му се заблагодари на целиот универзум за овој момент, за авантурите, за интересните средби и знаци на патот. И посака уште многу авантури и наскоро отиде дома да го провери поштенското сандаче. Убаво е да примаш писма од пријател и да одговараш на нив.

- И дали има поштенско сандаче на планината Мусала? Мусаленко ја праша дивата коза. Му подаде гранче нане, и сè блесна, а Мусаленко се најде пред големата голема локва во паркот. Ги носеше гумените чизми и ранецот а Мар шеташе наоколу. Во раката Мусаленко виде дека го држи миризливото нане и кога го отвори ранецот најде мала пирамида, орхидеја и свilen бел пердув. Не е познато како камерата го фотографирала водичот на карванот од Египет, лебедот „Јас-сум-Јас“ од Македонија, најмалиот колибри во светот од Куба, дивата коза со кацига и качувачот на карпи од Бугарија. И на задната страна на секоја фотографија имаше точна адреса, насмевка и стих:

Во различни делови на СВЕТОТ,
ние сме ПРИЈАТЕЛИ и ЗАЕДНО сме
во авантура, радост, неволја,
ги собираме СУПЕР СИЛИТЕ
и се качуваме на ВРВОТ.







Магичното патување на Мусаленко

©Мусала Софт

Стефка Огњанова - автор, 2021

Габриела Танева - визуална адаптација и илустрации, 2021

